

Arrest

nr. 274 689 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 februari 2020 België binnen met haar minderjarige dochter en verzoekt op 20 februari 2020 om internationale bescherming. Dit verzoek wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in naam van haar dochter als begeleide minderjarige ingediend. Op 27 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 26 oktober 2021 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.2. Op 10 november 2021 verzoekt de dochter van verzoekster in eigen naam om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van haar een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. Je werd geboren op (...) 2012 te San Salvador en hebt steeds bij je moeder A. G. M. (...) in Santissima Trinidad gewoond. Je bent katholiek opgevoed en in El Salvador ging je naar een privéschool. Op 13 februari 2020 ben je samen met jouw moeder uit El Salvador vertrokken. Jullie kwamen in België aan op 14 februari 2020. Je moeder diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2020. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van jouw moeder. Ze tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest van 26 oktober 2021.

Jij diende in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2021. Tijdens jouw persoonlijk onderhoud verklaar je zelf nooit problemen te hebben gehad in El Salvador. Je weet niet waarom jullie je land verlieten en hebt ook geen idee wat er met jou zou gebeuren indien jullie zouden terugkeren. Je zegt dat het hier in België mooier is en dat je hier zonder problemen buiten kunt komen. In El Salvador werd er schade toegebracht aan je moeders auto en kwam ook een man met haar discussiëren. Je advocaat voegt er nog aan toe dat jullie bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van afpersing door de bendeleden omwille van jullie verblijf in het buitenland. Hij benadrukt dat jullie het financieel goed voor elkaar hadden in El Salvador en dat de problemen die je moeder ondervond met bendeleden, dewelke een groot deel van El Salvador controleren, dus de enige mogelijke oorzaak waren voor jullie vertrek. Als alleenstaande vrouw zou ze immers een gemakkelijke prooi voor hen zijn.

In het kader van jouw verzoek worden kopieën voorgelegd van volgende documenten: jouw paspoort (d.d. 22/2/'17), je oude paspoort (d.d. 3/1/'13), je moeders oude paspoort (d.d. 18/6/'13) en verschillende documenten om de goede financiële situatie van je moeder in El Salvador aan te tonen, meer bepaald een uittreksel van haar bankrekening, een document in verband met haar loon, een bewijs dat je naar een privéschool ging, documenten in verband met de psychologische begeleiding die je kreeg om je schoolprestaties te verbeteren, het diploma van je psycholoog, documenten in verband met jullie medische verzekering, het inschrijvingsbewijs van je moeders auto en documenten in verband met de eigendommen die ze had in El Salvador.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening

gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.”.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 20 februari 2020. In eerste instantie verklaar je niet te weten waarom jullie het land verlieten, noch wat er met jou zou gebeuren bij terugkeer naar El Salvador. Je verwijst uiteindelijk wel naar de problemen die je moeder ook al aanhaalde, namelijk dat ze een discussie had met iemand en dat haar auto werd beschadigd. Je weet zelf niet wie die personen waren en waarom ze dit deden (CGVS p.7). Je advocaat wijst er nog op dat jullie het financieel goed hadden in El Salvador en bij terugkeer het risico lopen op afpersing door de bendeleden (CGVS p.9). Jouw moeder is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen (zie beslissing CGVS en arrest RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Daarenboven haal je expliciet aan zelf nooit problemen te hebben ondervonden in El Salvador (CGVS p.7). Dit wijst er allerminst op dat je bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren.

Verder haal je aan dat je graag in België wil blijven omdat het hier mooier is (CGVS p.7). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit resorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 26 oktober 2021 (CGVS p.9). Nochtans komen de motieven die tijdens jouw verzoek van 27 april 2021 worden aangehaald volledig overeen met hetgeen zij tijdens haar verzoek aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Je paspoort (d.d. 22/2/17), je oude paspoort (d.d. 3/1/13) en je moeders oude paspoort (d.d. 18/6/13) vormen enkel een indicatie met betrekking tot jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De verschillende documenten om de goede financiële situatie van je moeder in El Salvador aan te tonen, vormen geen bewijs wat betreft de door je moeder aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze tonen enkel jullie goeie positie aan, dewelke op zich niet wordt betwist.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), 48/6, §§ 1 en 5, 57/6, § 3, eerste lid, 6°, 62 en 74/17, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Na een theoretische toelichting over internationale bescherming en enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen onderneemt verzoekster als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten:

“3.2.1. De bestreden beslissing schendt de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

In toepassing van artikel 57/6, § 3, al. 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 moet de beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, al. 1, 6° van dezelfde wet binnen de vijftien werkdagen genomen worden.

Verzoekende partij deed haar verzoek om internationale bescherming op 10 november 2021 (cf. stuk nr. 2, p. 1).

De Dienst Vreemdelingenzaken maakte het verzoek aan verwerende partij op 13 januari 2022 over (cf. stuk nr. 2, p. 1).

Verwerende partij nam de beslissing op 28 maart 2022 of buiten de wettelijke termijn (cf. stuk nr. 2).

Verwerende partij kon bijgevolg niet meer rechtsgeldig gebruik maken van artikel 57/6, § 3, al. 1, 6° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van het voormelde artikel 57/6, § 3, al. 1, 6°.

Verwerende partij betwist de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij niet (cf. stuk nr. 2, p. 3) noch het feit dat zij en haar moeder uit een begoede familie komt (ibidem, pp. 1 en 3).

Hieruit volgt rekening houdende met de beoordeling van verwerende partij hieromtrent dat verzoekende partij geen economische vluchtelingen is.

Hiermee is de reden van de vlucht van verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven, wel gerelateerd aan het U.N. Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en aan de E.U. Asiel-Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (herschikking).

Toen verzoekende partij in België aankwam was zij acht jaar. Toen verwerende partij haar op 10 maart 2022 hoorde was zij tien jaar.

Verwerende partij erkent de zeer jeugdige leeftijd als een bijzondere procedurele nood waarop zij reageerde (cf. stuk nr. 2, pp. 1 en 2). Haar oordeel dient also rekening te houden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekende partij (art. 57/6, § 3, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980).

Bijgevolg berust op de schouders van verwerende partij een dubbelzware zorgvuldigheidsverplichting dat wil zeggen dat de argumentatie van haar bestreden beslissing niet algemeen naar rapporten kan verwijzen maar deze individueel aan de specifieke kwetsbaarheid moet aftoetsen vooraleer zij een beslissing kan nemen.

Dat betekent dat als tienjarige verzoekende partij vertelt: «dat ze graag in België wil blijven omdat het hier mooier is» dan kan verwerende partij die uitspraak niet herleiden tot een esthetische beoordeling maar moet zij holistisch de leefomstandigheden van verzoekende partij in België afzetten tegen de leefomstandigheden van verzoekende partij in El Salvador dat zij ontvluchtte.

Verwerende partij erkent dat de situatie in El Salvador precair is en dat doelgericht crimineel geweld bestaat (cf. stuk nr. 2, p. 3). Zelf voegt zij de documentatie COI Focus 12.10.2020 (update), El Salvador. Veiligheidssituatie, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheids_situatie_20201012.pdf, aan het administratief dossier toe (cf. stuk nr. 3).

Verwerende partij beschikt ook over de documentatie COI Focus 13 juli 2021 (update), Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf, dat zij niet aan het administratief dossier toevoegt maar wel relevant is in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij temeer omdat dit door de eerste raadsman van verzoekende partij ter hoorzitting werd benadrukt (cf. stuk nr. 2, p. 1) maar waarop zij niet antwoordt.

Verzoekende partij en haar moeder staan bij terugkeer bloot aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 of hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van dezelfde wet (cf. stukken nrs. 3, p. 15 en 4, p. 17). Zij die het land ontvluchtten riskeren dezelfde problemen die hun deden vluchten (cf. stuk nr. 4, p. 18) omdat zij herkenbaar zijn door verschillende kledij, manier van spreken of financiële middelen (ibidem, p. 18). Door hun afwezigheid zijn zij niet langer vertrouwd met de onuitgesproken gedragsregels die hun tegen bendes en autoriteiten moeten beschermen (ibidem, p. 19). Zij worden hierdoor gedwongen binnenshuis te blijven (ibidem, p. 19) vaak in de meest geweldadige omgevingen (ibidem, p. 20). Zij die in het buitenland verbleven worden gezien als bemiddeld en hebben daardoor een verhoogd profiel om slachtoffer te worden van hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in het bijzonder afpersing (ibidem, p. 20). Zij die weigeren of niet kunnen te betalen evenals hun familie komen hierdoor in gevaar (ibidem, p. 21). Anderszins worden zij gestigmatiseerd als seksueel misbruikt of deelachtig in de prostitutie (ibidem, p. 21) waardoor zij vaak slachtoffer worden van seksueel misbruik (ibidem, p. 21). Hun vlucht wordt als

handeling tegen antagonistisch tegen de orde van de bende die de gemeenschap tiraniseert en lopen daardoor verhoogd gevaar (ibidem, p. 22).

De bemerkingen van de eerste advocaat van verzoekende partij was hiermee uitermate pertinent maar werd niet door verwerende partij onderzocht.

Verzoekende partij is een tienjarig meisje dat school ging en daarvan het bewijs neerlegde (cf. stuk nr. 2, p. 1).

Terwijl het COI Focus van 12 oktober 2020 dat verwerende partij aan het administratief dossier toevoegt, aangeeft dat vrouwen en meisjes als objecten worden beschouwd (cf. stuk nr. 3, p. 15) in het meest gewelddadig land van Latijns-Amerika ten opzichte van vrouwen (ibidem, p. 19). Vrouwen en meisjes zijn slachtoffer van geweld inclusief verkrachtingen, psychologisch geweld en ander misbruik (ibidem, p. 20) en femicide dat in percentage het hoogste in de wereld is (ibidem, p. 20). El Salvador kent als enige land zelfs het juridische begrip feminicidezelfmoord dat het fenomeen van vrouwen en dochters die het slachtoffer zijn van geweld en een einde aan hun leven maken om aan het geweld te ontsnappen (ibidem, p. 21). Het is schering en inslag dat adolescenten verdwijnen en slachtoffer van seksueel geweld worden (ibidem, p. 21). In 2019 werd 67% van de minderjarigen zo slachtoffer van seksueel geweld (ibidem, p. 21), waarvan de meesten tussen 12 en 17 jaar (ibidem) wat haar neerslag heeft in het zeer hoge aantal tienerzwangerschappen (één derden van alle zwangerschappen) (ibidem, p. 22).

Bij terugkeer wordt verzoekende partij als tienjarige meisje dat schoolgaat blootgesteld aan de belemmeringen en bewegingsvrijheid van bendes (cf. stuk nr. 3, p. 27) met grote gevaren (ibidem, p. 28). 64% van de onderwijsinstellingen staat onder controle van de bendes (ibidem, p. 29) en wie schoolgaat staat bloot aan geweld op de heenweg naar school, in de school en op de terugweg naar huis (ibidem, p. 29).

Tegenover deze hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die de vorm aannemen van moord, intimidatie, fysiek of verbaal geweld, verkrachting, bedreigingen, misbruik, afpersing, vrijheidsberoving, etc. (cf. stuk nr. 3, p. 30) staat straffeloosheid en afdoende bescherming daartegen ontbreekt door inadequate wetgeving (ibidem, p. 21). Wegblijven op school lijkt de beste oplossing (ibidem, p. 30).

Uit het voorgaande volgt dat verzoekende partij als jong en schoolgaan meisje kennelijk onder de vervolgingsgrond van artikel 48/3, §§ 2, al. 1 a) en b), al. 2, a), en 3, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 valt minstens blootstaat aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en zij daartegen in de zin van 48/3, § 3 geen afdoende bescherming heeft die systematisch en voortdurend is in de zin van artikel 48/5, § 3 van dezelfde wet wordt gegarandeerd.

Voorgaande verduidelijkingen geven aan wat de werkelijke toedracht is van de verklaring dat verzoekende partij «in België wil blijven omdat het hier mooier is».

Het motief dat voormelde verklaring niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming valt, is hiermee kennelijk ongegrond.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij kan zich aldus niet beperken tot de vaststelling dat verzoekende partij zich tot de elementen van het asielrelaas van haar moeder beperkt zonder tekort te komen in haar plicht tot samenwerken (art. 48/6, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) verzwaaard onder toepassing van artikel 57/6, § 3, al. 2 van dezelfde wet.

Zij diende actief de bronnen waarover zij beschikt te onderzoeken rekening houdende met het geslacht en de zeer jeugdige leeftijd van verzoekende partij (art. 48/6, § 5, a) en c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) evenals te onderzoeken of verzoekende partij daarom aan daden zou kunnen blootgesteld worden die gelijkstaan met vervolging of ernstige schade (art. 48/6, § 5, b) en c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980). Wat zij niet deed.

Verwerende partij kwam alzo ernstig tekort in haar samenwerkingsplicht minstens handelde zij alzo onzorgvuldig.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de samenwerkingsplicht minstens zorgvuldigheidsplicht.

Uw Raad heeft hieromtrent geen onderzoeksbevoegdheid. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Verwerende partij voerde zoals geargumenteed geen enkel onderzoek naar de reële situatie van verzoekende partij als jong meisje in El Salvador noch deed zij enig onderzoek naar de te verwachten gevolgen in de zin van artikel 48/6, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en voldeed zij alzo niet aan de positieve verplichting van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en het non-refoulementsbeginself.

Schending van het voormelde artikel 3 en het non-refoulementsbeginsel.

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963). Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (RVS 2 februari 1999, nr. 78960). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (RVS 3 mei 2000, nr. 87008).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (RVS 9 juni 1993, nr. 43 259; RVS 30 maart 1998, nr. 72834). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RVS 3 maart 1993, nr. 42143; RVS 30 juni 1993, nr. 43 596). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RVS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De middelen zijn gegrond."

2.2. De stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een uittreksel van de COI Focus "Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire", geüpdatet op 13 juli 2021 (stuk 4) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), en 48/6, §§ 1 en 5, van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003,

nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekster artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-) commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of de dochter van verzoekster eigen feiten aanvoert die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De beslissingstermijn vermeld in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Artikel 57/6, § 3, derde lid, van dezelfde wet bepaalt dat de in het eerste lid, 6°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat haar dochter persoonlijk werd benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen.

Een schending van artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt in dezen niet aangetoond.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van de dochter van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen, nu (A) haar verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die verzoekster aanhaalde ter staving van haar verzoek van 20 februari 2020, (B) zij expliciet aanhaalt zelf nooit problemen te hebben ondervonden in El Salvador, (C) haar verklaring dat zij graag in België wil blijven omdat het hier mooier is geen ander licht werpt op deze bevindingen, (D) haar moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 26 oktober 2021, (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en (F) de door haar voorgelegde documenten niets

aan deze appreciatie wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108)

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De dochter van verzoekster werd op 10 maart 2022 bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord om te getuigen en de redenen aan te halen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, El Salvador. Zij verklaarde zelf nooit problemen te hebben gehad in El Salvador. Bovendien stelde zij niet te weten waarom zij en haar moeder – verzoekster *in casu* – El Salvador verlieten en wat er met haar zou gebeuren bij een terugkeer. Zij verklaarde verder dat het in België “mooier” is en dat zij hier zonder problemen buiten kan komen. In El Salvador zou er schade zijn toegebracht aan de auto van haar moeder en zou er ook een man met haar moeder zijn komen discussiëren. De advocaat van verzoeksters dochter voegde hier nog aan toe dat verzoekster en haar dochter bij een terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van afpersing door bendeleden omwille van hun verblijf in het buitenland. Hij benadrukte dat zij het in El Salvador financieel goed hadden en dat de problemen die verzoekster met bendeleden ondervond dus de enige mogelijke oorzaak vormden voor hun vertrek uit El Salvador (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-9).

De Raad stelt samen met de adjunct-commissaris vast dat de dochter van verzoekster haar verzoek om internationale bescherming baseert op een grond die reeds door verzoekster werd aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, met name dat verzoekster in El Salvador problemen had met een lid van de bende 18 die meermaals naar haar woning zou zijn gekomen en dat er in haar woning zou zijn ingebroken, waarbij onder meer haar auto zou zijn beschadigd. In zijn arrest nr. 263 021 van 26 oktober 2021 was de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoeksters verklaringen over haar problemen met de bende 18 en de inbraak in haar woning niet aannemelijk waren (adm. doss., stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, nrs. 2 en 3).

De dochter van verzoekster betwist niet dat de weigeringsbeslissing genomen in hoofde van haar moeder – verzoekster *in casu* – definitief is en dat de beoordeling van de door haar moeder aangevoerde feiten en elementen dus als vaststaand moet worden beschouwd. In de mate dat de dochter van verzoekster zich *in casu* beroept op dezelfde vluchtredenen als haar moeder, brengt zij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

Het betoog van verzoekster dat de adjunct-commissaris haar identiteit en nationaliteit en deze van haar dochter en het feit dat zij uit een begoede familie komen niet betwist en dat hieruit volgt dat haar dochter geen economisch vluchteling is, waardoor de reden van haar vlucht, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris zou willen doen geloven, wel gerelateerd is aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en aan de richtlijn 2011/95/EU, mist feitelijke grondslag nu in de bestreden beslissing nergens gelezen kan worden dat het vluchtmotief van haar dochter niet gerelateerd zou zijn aan het Verdrag van Genève en de richtlijn 2011/95/EU. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat de (adjunct-)commissaris-generaal toelaat het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. *In casu* motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat de door verzoeksters dochter aangehaalde problemen in haar land van herkomst reeds eerder door verzoekster werden aangehaald, doch dat definitief is komen vast te staan dat hieraan geen geloof wordt gehecht.

Waar verzoekster (i) stelt dat door de adjunct-commissaris niet werd geantwoord op de bemerkingen die haar eerste advocaat op het einde van het gehoor bij het CGVS maakte, namelijk dat zij en haar dochter bij een terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van afpersing door bendelende omwille van hun verblijf in het buitenland, (ii) betoogt dat zij en haar dochter bij terugkeer blootstaan aan vervolging of “*hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen*” in de zin van artikel 48/3, respectievelijk artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en (iii) hierbij informatie aanhaalt uit de COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*”, geüpdatet op 12 oktober 2020, en de COI Focus “*Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*”, geüpdatet op 13 juli 2021, stelt de Raad vast dat deze problematiek reeds door verzoekster werd ingeroepen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dat hij over het eventuele risico op problemen bij terugkeer naar hun land van herkomst in het arrest nr. 263 021 van 26 oktober 2021 in hoofde van verzoekster als volgt motiveerde:

“2.3.4.9. Volledigheidshalve – verzoekster heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij problemen kende met bendeleden omdat de leider een relatie met haar wilde. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

*Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, wat in casu bij haar reeds het geval was, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador:**

Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat in concreto aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.”

Het betreft hier dus allerm minst een eigen feit dat een apart verzoek in hoofde van verzoeksters dochter kan rechtvaardigen. Verzoekster voert geen argumenten of elementen aan die hieraan afbreuk doen.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij (i) betoogt dat, gelet op de jeugdige leeftijd van haar dochter en de “dubbelzware zorgvuldigheidsverplichting” die daaruit volgt, de adjunct-commissaris de uitspraak van haar dochter “dat ze graag in België wil blijven omdat het hier mooier is” niet kan herleiden tot een esthetische beoordeling, maar wel holistisch de leefomstandigheden van haar dochter in België dient af te zetten tegen haar leefomstandigheden in El Salvador, (ii) stelt dat uit informatie uit de COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie”, geüpdatet op 12 oktober 2020, volgt dat haar dochter als jong en schoolgaand meisje kennelijk onder de vervolgingsgrond van artikel 48/3, § 2, eerste lid, a) en b), tweede lid, a), en derde lid, c), van de Vreemdelingenwet valt, minstens blootstaat aan “hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen” in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en haar dochter daartegen geen afdoende bescherming heeft en (iii) meent dat de “verduidelijkingen” in haar verzoekschrift aangeven wat de werkelijke toedracht is van de verklaring van haar dochter dat ze “in België wil blijven omdat het hier mooier is”. De “verduidelijkingen” in het verzoekschrift, namelijk dat de algemene informatie uit de COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie”, geüpdatet op 12 oktober 2020, zou aangeven wat de werkelijke toedracht is van de verklaring van haar dochter dat ze “in België wil blijven omdat het hier mooier is”, betreffen immers een loutere bewering (*post factum*). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeksters dochter meteen nadat zij verklaarde dat zij het hier mooier vond aangaf dat zij in België zonder problemen buiten kan komen, in tegenstelling tot in El Salvador. Hierop werd door de *protection officer* van het CGVS gevraagd welke problemen zij in El Salvador had, waarna verzoeksters dochter louter de problemen aanhaalde die haar moeder – verzoekster *in casu* – zou hebben gehad. Wanneer verzoeksters dochter later gevraagd werd of zij zelf ooit iets van problemen heeft ondervonden, gaf zij aan dat dit niet zo is (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Aldus bleek verzoeksters dochter – ondanks haar jeugdige leeftijd – in staat om te concretiseren dat haar moeder problemen zou hebben ondervonden in El Salvador. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeksters dochter niet in staat zou zijn geweest om te concretiseren welke problemen inzake haar leefomstandigheden zij in El Salvador zou hebben gekend. Verzoeksters dochter werd tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien vergezeld door haar advocaat, zodat ook deze de mogelijkheid had om een en ander te verduidelijken, *quod non*. Ten slotte beschikte verzoekster nog over de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een kopie van deze notities werd aangevraagd, doch het administratief dossier bevat geen enkel stuk waaruit kan blijken dat door (de advocaat van) verzoekster en haar dochter hierbij opmerkingen werden geformuleerd. Verzoekster brengt bovendien zelf geen enkel stuk bij waaruit dit kan blijken. Indien de verklaring van verzoeksters dochter dat het in België mooier is werkelijk een andere of ruimere betekenis had, kan er van verzoekster worden verwacht dat zij (middels haar advocaat) gebruik maakte van deze mogelijkheid om opmerkingen te formuleren. Het kan dan ook niet ernstig worden genoemd dat verzoekster dit element pas aanbrengt in haar verzoekschrift in het kader van onderhavig beroep. Deze weinig proactieve houding doet verder vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging van verzoekster en haar dochter. Verder heeft verzoekster er in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment gewag van gemaakt dat haar dochter bij een terugkeer naar El Salvador zou worden blootgesteld aan de in het verzoekschrift vermelde problemen (adm. doss., stuk 6,

map met 'Landeninformatie', nrs. 1-3). Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster in het kader van het verzoek van haar dochter plots opwerpt dat haar dochter als jong en schoolgaand meisje kennelijk onder de vervolgingsgrond van artikel 48/3, § 2, eerste lid, a) en b), tweede lid, a), en derde lid, c), van de Vreemdelingenwet valt, minstens blootstaat aan "*hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen*" in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Met het aanhalen van deze algemene informatie uit de COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*", geüpdatet op 12 oktober 2020, toont verzoekster verder niet aan dat haar dochter in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke. Verzoekster slaagt er met haar betoog dan ook niet in om eigen elementen voor haar dochter aan te voeren die een apart verzoek rechtvaardigen. Waar verzoekster nog aanvoert dat het CGVS noch enig onderzoek naar de reële situatie van haar dochter als jong meisje in El Salvador heeft gevoerd, noch naar "*de te verwachten gevolgen*", herhaalt de Raad nogmaals dat *in casu* slechts de vraag aan de orde is of de dochter van verzoekster eigen feiten aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekster en haar dochter is om voor de diverse asieliinstanties de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken.

Ten slotte bevat de bestreden beslissing in hoofde van de dochter van verzoekster nog de volgende pertinente motieven:

"Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 26 oktober 2021 (CGVS p.9). Nochtans komen de motieven die tijdens jouw verzoek van 27 april 2021 worden aangehaald volledig overeen met hetgeen zij tijdens haar verzoek aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Je paspoort (d.d. 22/2/'17), je oude paspoort (d.d. 3/1/'13) en je moeders oude paspoort (d.d. 18/6/'13) vormen enkel een indicatie met betrekking tot jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De verschillende documenten om de goede financiële situatie van je moeder in El Salvador aan te tonen, vormen geen bewijs wat betreft de door je moeder aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze tonen enkel jullie goeude positie aan, dewelke op zich niet wordt betwist."

Deze motieven worden door verzoekster niet ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat de dochter van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de dochter van verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de dochter van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN